

Teherhordók vagyunk mindannyian. Életünk terhét nem dobhatjuk le magunkról, nem menekülhetünk előle; azzal szembe kell néznünk, vállalnunk kell.

A szülők óvják, védik a gyermeket, de járni, beszélni neki kell meg tanulnia. Kenyeret, ruhát, cipőt vesznek, segítenek a feladatok megoldásában, elkísérik az iskoláig, de tudásáról a gyermeknek kell számot adnia egyedül. Ha a szülő mindig fogja gyermeke kezét, ha mindent el akar végezni helyette, ezzel késlelteti az önállósulás folyamatát, s az is lehet, hogy az ilyen gyermek soha nem tud kinőni a gyermekkori színes világából. Minél előbb tudatosul a gyermekben, hogy felelős saját életéért, életének terheit magának kell hordoznia, annál hamarabb belép az önálló felnőttek sorába. Az „önálló” kifejezés csak arra az emberre illik, aki feladatait, kötelességeit felelősséggel vállalja és teljesíti. Pál apostol ezt így fejezi ki: „Mert ki-ki maga terhét hordozza.”

Pál előkelő farizeusok gyermeke. A híres Gamáliel törvénytudós iskolájában tanul, nyitva az út számára az érvényesülés felé. Megszerzi a római polgárságot. Azoknak táborába áll, akik Jézus eszméinek terjedését mindenáron igyekeztek megakadályozni. És akkor történik benne valami, ami életét teljesen más mederbe tereli. Jézus követőinek kéréseire üldözőjéből a kereszténység legnagyobb apostola lesz. Lenyűgöző az a rajongás, lelkesedés, amellyel tanít, szónokol, szervez, fegyelmet tart az újonnan alapított gyülekezetekben. Beszédében tűz volt, mely megfogta a lelkeket.

A gyülekezetek alapítása, a három térítői út testi és lelki energiájának teljes mozgósítását követelte. Cézareában két évig fogva tartják, Filippiben megvesszőzik, lábait kalodába szorítják, Romában börtönbe zárják. Fenyegetés, börtön, verés nem tudja megtörni. Ha megkötik, imádkozik és énekel, nem lehet megfélemlíteni és elhallgattatni.

Lehetett volna rabbi, tisztelettől övezve élhetett volna. Lakhatott volna Rómában is, hisz római polgár volt, a törvény védte. Ő azonban eldobta a számító ész józan érveit és vállalta a zaklatással, börtönnel, üldözéssel járó apostoli életet. Nem kereste soha a kibúvót, munkáját nem tette át az Apollós, Timotheus, Silás vállaira, hanem tehetetlen nem ismerve tanított, szervezett, tanácsot adott, fegyelmet tartott. Életét ismerve értjük meg jobban mondását: „mert ki-ki a maga terhét hordozza.”

Az utolsó estén Jézus az Olajfák hegyén félrevonul imádkozni, szembenézni az elkerülhetetlennel. Ő is ember volt és még fiatal, neki is drága volt a föld ize és a csillagok tüze. Így kéri Istent: „Atyám! Minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat.” Szembenézve a kikerülhetetlennel, sorsát vállalja: „mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.” Minden eshetőséggel számot vetett, magában mindent tisztázott. Tanítványainak határozottan mondott: „Keljetek föl, menjünk!”

A kereszt alatt leroskadt, Cirénei Simon átvette a keresztet, ő vitte

a tetőre, de a keresztre Jézust szegezték fel. Simon odatette a vállát, segített neki, de az a kereszt a Jézusé, csak egyedül az övé volt.

Nagy személyiségek a sorsvállalásban nőnek magasra. Születésünket, életünket és halálunkat vállalunk kell. Vállalni kell az embereket, akik között születünk, s a földet, ahol élünk és meghalunk.

Vannak, akik nem vállalják népüket, földjüket, sorsukat és elfutnak előle, de hová? Önmaga elől ki menekülhet el?

Érzed-e, tiéd itt a gyökér, mely köti a földet, a csillagok az égen, s a sírok a dombokon. Ne tagadd meg, ne légy hűtlen, mert a tiéd.

Gyökereinket vállalunk kell, hogy biztosan állhassunk a földön. Vállalunk kell részünket a munkából, a kötelességek teljesítésében. A legtöbb kárt mindig azok okozzák a közösségnek, akik észrevétlenül átcsúsztatják mások vállára kötelességeiket, terheiket. Nem csoda, hogy egyesek idegileg idő előtt kikészülnek, felmondják a szolgálatot. Vállald hát gyökereidet, melyek e földhöz kötnek téged és vállald kötelességeidet, amelyeket csak egyedül te teljesíthetsz. Az általad megélt életben, az általad elvégzett munkában nő, szépül és tökéletesedik az ember világa Isten országává. Ámen.

SZÁSZ FERENC

KINEK MONDANAK AZ EMBEREK?

Mt 16,13—17

Minden vallásra jellemző az, hogy érdeklődéssel fordul nagy személyiségei, elősorban alapítója felé. Ez alól a kereszténység sem kivétel.

Bár szerintünk vallásunk lényegét Jézus tanítása és nem az ő személyéről vallott felfogás határozza meg, mi is szeretnénk minél többet tudni tanítómesterünkről. Arra a kérdésre, hogy ki volt Jézus, hosszú időn át elsősorban a hivatalos egyházi tan, a dogma és a hit válaszolt, de néhány évszázada polgárjogot nyert a válaszadásban a történelmi vizsgálódás és az értelem is. Az eredmény közismert: a keresztény világ megsztottságának legfőbb oka a Jézus személyéről vallott eltérő felfogások szembenállása. Az ár, amelyet „kiváncsiságáért“ fizetett a kereszténység, óriási; mégsem tehetjük meg azt, hogy eltekintsünk a kérdéstől. Nem mindegy, nagyon is lényeges, hogy kinek mondjuk Jézust. Tartozunk a válaszadással már csak azért is, mert a felolvasott bibliai történet szerint magát Jézust is érdekelné a feleletünk. „Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?“ — szegezte tanítványainak a kérdést Cézárea-Filippi határában Jézus, s anélkül, hogy ezzel ember volta mellett próbálnék érvelni. Ma is meglepően élőnek érzem azt az őszinte, palástolatlan kíváncsiságot, amellyel ezt teszi. Nem kételkedhetünk benne: Jézus számára nem volt közömbös az, hogyan vélekednek róla kor-